ΑΡΙΘ. 351 — Β. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, (25)6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ετησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουβρ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδία αὐστρ. 30 δι' ἕκαστον στίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Ἀπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα.", (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Κ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκορεστίῳ· Δ. Δημάπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεαλόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ἰ. Πάσσαλης ἐν Κάῳ· Ἰ. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίας ἐν Σμύρνῃ· Χ.Ν. Φιλαδελφεὺς, καὶ Ἐμ. Γεωργίου ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολαΐδης ἐν Σύρᾳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαΐζῳ· Κ. Μιχαὴλ ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεραλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μετυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Α. Δοῖζος ἐν Κύπρῳ· Μ. Χαρινὸς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σμωνίδης ἐν Κρήτῃ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίᾳ· Michele Loeb sulla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Αἱ τῶν Ἐπιστασιῶν τῆς Ἡμέρας μὴ εἰσπράξασαι εἰσέτι τὰς ληγούσας ἐξαμήνους συνδρομὰς, ὀφείλουν νὰ διαβάσωσιν αὐτὰς ἀνυπερθέτως πρὸ τῆς 1ης τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου εἰς χεῖράς μας. Τὰ ἀτμόπλοια τοῦ Δούβ δέχονται πανταχόθεν χρηματοδέματα μέχρι Βιέννης. Ἡ ἐν Βιέννῃ διεύθυνσις ἡμῶν φαίνεται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐφημερίδος, ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τεργέστῃ ἐπιστάτου μας, πρὸς ὃν χρείας τυχούσης δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσιν οἱ θέλοντες νὰ διαβιβάσωσιν ἡμῖν συνδρομὴν, καὶ μὴ ἔχοντες ἀνταποκριτὴν εἰς Βιέννην. — Οἱ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθὲν μέρος τῶν ΑΘΛΙΩΝ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ ἐν Ῥώμῃ γαλλικὸς στρατὸς ἐλαττοῦται εἰς μίαν μόνον μοῖραρχίαν· ὁ Λαβαλέττης ἐπανέρχεται εἰς Ῥώμην. Σχόλια τῆς Συνταγματικῆς. — Φῆμαι περὶ τῆς συνενοήσεως τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας πρὸς ῥύθμισιν τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων. — Ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς ἀναγγέλλει τὴν ὑποταγὴν τῆς Βασσγεβίτσης καὶ νέαν νίκην τῶν Τούρκων. — Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (24)5 Ἰουνίου.

Ἐὰν δὲ ἐξέρχωνται εἰσέτι τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἐκ Ῥώμης, ὑπέστησαν ὅμως σημαντικὴν ἐλάττωσιν. Ἀντὶ τῶν δύο μοιραρχιῶν αἵτινες μέχρι τοῦδε ἀπετέλουν τὸ σῶμα τῆς κατοχῆς, τὸ κληροδότημα τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ λοιποῦ θὰ φρουρῆται ὑπὸ μιᾶς μόνης, ἤτοι ὑπὸ δεκακισχιλίων περίπου ἀνδρῶν. Ὁ Μηνύτωρ, ἀναγγέλλων τὴν στρατιωτικὴν ταύτην μεταβάλλουσιν, προσθέτει ὅτι ἀρχηγὸς τῆς ὑπολειπομένης μοιραρχίας ὠνομάσθη ὁ στρατηγὸς Μοντεβέλλος. Συγχρόνως ἡ Συνταγματικὴ ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, ἔχον προδήλως ἡμιεπίσημον χαρακτῆρα καὶ χρησιμεῦον ὡς σχόλιον, οὕτως εἰπεῖν, τῶν συνήθως μετὰ φειδοῦς συντασσομένων φράσεων τοῦ Μηνύτορος. Ἡ ἡμιεπίσημος ἐφημερὶς δὲν θέλει μὲν νὰ ἐξάρῃ τὰς ἐλπίδας ἃς ἐνδέχεται νὰ συλλάβωσιν οἱ φίλοι τῆς Ἰταλίας ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς καὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Κ. Λαβαλέττη εἰς Ῥώμην, ἣν ἀναγγέλλει ὡς θετικὴν, καὶ ἐπιμένει πάντοτε ζητοῦσα νὰ συμβιβάσῃ τὰ νόμιμα συμφέροντα τῆς Ἰταλίας μὲ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς· ἀλλ' ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ ὅλου ἄρθρου καταφαίνεται ὅτι, ἂν ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν ἐπίκειται, δὲν ἀπέχει ὅμως καὶ πολύ. Ὡς μόνον πρόσκομμα εἰσέτι ἀναφέρεται ἡ ἀσφάλεια τοῦ Ἁγίου Πατρὸς· οὐδεὶς δὲ λόγος περὶ τῆς κοσμικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας. Ἡ παράλειψις αὕτη δὲν ἐγένετο βεβαίως κατὰ λάθος, ἀλλὰ φαίνεται ἀποδεικνύουσα ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις ἃς ἐπεφορτίσθη νὰ προτείνῃ ὁ Κ. Λαβαλέττης, θὰ ἀποβλέπωσι μόνον τὸ θρησκευτικὸν, καὶ ὄχι τὸ πολιτικὸν ζήτημα, περὶ οὗ εἶναι ἐντελῶς σύμφωνοι οἱ δύο σύμμαχοι ἡγεμόνες. Ὁ Πάπας θὰ ἐξασφαλισθῇ ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἡ Ῥώμη θὰ γίνῃ πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας. — Ἰδοὺ τὸ ἄρθρον τῆς Συνταγματικῆς·

"Ὁ στρατηγὸς κόμης Μοντεβέλλος, ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπέρχεται ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς μοίρας, ἐξ ἧς τοῦ λοιποῦ θὰ ἀπαρτίζεται τὸ σῶμα τῆς ἐν Ῥώμῃ κατοχῆς.

Ὁ διορισμὸς οὗτος θὰ ἐπικροτηθῇ ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Ἦτον ἀδύνατον ἀληθῶς νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἐκλογὴ διὰ τόσον δύσκολον θέσιν καὶ νὰ ἀνατεθῇ εἰς εὐγενεστέρας χεῖρας ἡ τιμὴ τῆς ἐν Ῥώμῃ σημαίας μας. Ἡ παρὰ τῷ αὐτοκράτορι θέσις τοῦ στρατηγοῦ Μοντεβέλλου, ὁ συνδιαλλακτικὸς καὶ ἐνταυτῷ σταθερὸς χαρακτήρ του, τὸ παρελθὸν καὶ αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, δὲν μᾶς παρέχουσι μόνον τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ νέος ἀρχηγὸς τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων θὰ δυνηθῇ, χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, νὰ προσφέρῃ ὠφελιμωτάτην συνδρομὴν εἰς ἐκείνον ὅστις μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα να προτείνῃ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ διαπραγματεύσεις καὶ νὰ ὁμιλῇ ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας. Ὁ μαρκήσιος Λαβαλέττης, ὅστις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσε τιμώμενος ὑπὸ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του, ἣν τόσον ἐπαξίως κατέχει. Διατρίψας ἐπί τινα καιρὸν ἐν Γαλλίᾳ, ἠδυνήθη νὰ εἰσδύσῃ μυχιαίτερον εἰς τὰς πρὸς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν παπωσύνην διαθέσεις τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, καὶ ὁ πρέσβυς ἡμῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκ νέου πορείαν συνδιαλλαγῆς μεταξὺ τῆς εὐχας τῆς Γαλλίας. Διὰ τῶν λέξεων τούτων ὑπεννοοῦμεν ὅτι ἡ λύσις τοῦ μεγάλου προβλήματος δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν; Ὄχι. Οἱ περιμένοντες τὴν ἄμεσον λύσιν ὀνειροπολοῦσιν ὡς καὶ οἱ περιμένοντες τὴν εἰς τὸ παρελθὸν ἀδύνατον ἐπάνοδον. Ἡ διπλωματία, ἧς ὁ προορισμὸς καὶ ἡ ἀξία εἶναι νὰ ἐνεργῇ μόνον διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ ἀρμοδιωτάτων ὄντων τῶν πραγμάτων, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς σκοποὺς οὓς ἐπιδιώκει. Ἀπαιτεῖται νὰ ἐξασφαλίσωμεν καὶ νὰ συνδιαλλάξωμεν τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς μὲ τὰ νόμιμα συμφέροντα τῆς Ἰταλίας. Πρὸς τὸν διπλοῦν τοῦτον σκοπὸν βαδίζει ἡ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας, καὶ θὰ κάμωμεν μέγα βῆμα πρὸς τὴν τόσον εὐκταίαν λύσιν ἀφ' ἧς ἡμέρας καταπέσῃ τὸ ἀκατανίκητον ἐκεῖνο οὐ δυνάμεθα, καὶ συγκατανεύσῃ ἡ ῥωμαϊκὴ αὐλὴ νὰ μὴ διαπραγματεύηται περὶ πολιτικοῦ ζητήματος ὡς περὶ δόγματος θρησκευτικοῦ.,,

Οἱ δύο ἡγεμόνες οἱ μᾶλλον ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν ὁριστικὴν ῥύθμισιν τῶν ἰταλικῶν πραγμάτων συνενοήθησαν καὶ ἀπ' εὐθείας, ἂν πιστεύσωμεν παρισιανὴν τινα ἀδληλογραφίαν, περὶ τῶν δυσχερειῶν καθ' ὧν ἔχουσιν εἰσέτι νὰ παλαίσωσιν. Ὁ πρίγκηψ Καρινγνάνος, μεταβαίνων διὰ Παρισίων εἰς Λονδῖνον, ὅπως προεδρεύσῃ τῆς ἐπὶ τῆς διεθνοῦς ἐκθέσεως ἰταλικῆς ἐπιτροπῆς, ἐνεχείρισεν αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων, εἰς ἀπάντησιν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπιστολῆς ἧς ὑπῆρχε κομιστὴς ὁ πρίγκηψ Ναπολέων. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ὁ Ναπολέων γ' ἔγραφε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ ἄμεσος ἄρσις τῆς ἐν Ῥώμῃ κατοχῆς. Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐκτίθησιν εἰς τὸν σύμμαχον αὐτοῦ τὴν δυσχερῆ θέσιν τῆς κυβερνήσεώς του ἀπέναντι τῆς ἀνυπομονησίας ἐθνικῆς τινος μερίδος, καὶ ἀναφέρων τὴν κατὰ τοῦ Τυρόλου μελετηθεῖσαν ἐπιδρομὴν, λέγει ὅτι τὸ συμβὰν τοῦτο εἶναι προειδοποίησις ἱκανὴ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἀμφοτέρων. Προσθέτει ὅμως ὅτι τὸ κατ' αὐτὸν δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς οἱονδήποτε νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἔχει λαβὼν παρὰ τοῦ ἔθνους, καὶ δὲν θὰ διςάσῃ νὰ καταστελῇ πᾶσαν τοιαύτην ἀπόπειραν διὰ παντὸς μέσου. Ἐν τέλει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ζητεῖ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν τελειωτικὴν ἄρσιν τῆς κατοχῆς, τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Φραγκίσκου β' ἐκ Ῥώμης.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἀληθῶς εἶναι οὗτω συντεταγμένη, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας φαίνεται ἀποδεχόμενος τὴν πρὸς καιρὸν ἀναβολὴν τῆς λύσεως τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτω συγκαταβατικὸν τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ἡ Ἐθνικὴ Μοναρχία. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη διϊσχυρίζετο πρό τινων ἡμερῶν, ὅτι οὐδὲν κωλύει πλέον νὰ ἀπέλθωσιν ἐκ Ῥώμης τὰ γαλλικὰ στρατεύματα. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, τιμωρήσασα τοὺς ζητήσαντας ἐσχάτως νὰ διαταράξωσι τὴν τάξιν ἐν τῇ Λομβαρδίᾳ, ἔδωκε τρανὸν δεῖγμα ὅτι ἔχει ἱκανὴν ἰσχὺν πρὸς χαλίνωσιν τῶν παραφορῶν τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅτι ἑπομένως οὐδένα κίνδυνον διατρέχει ἡ ἀσφάλεια τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἰταλικῆς σημαίας. Ἡ αὐθόρμητος καὶ ἐνθουσιώδης ὑποδεξίωσις ἣ ἔτυχεν ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐν ταῖς μεσημβριναῖς ἐπαρχίαις κατέστρεψε καὶ τὸ τελευταῖον ἐπιχείρημα τῶν βουρβωνικῶν, ὅτι οἱ λαοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων κύπτουσιν ὑπὸ ζυγὸν ἀφόρητον, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν βίαν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ. (*)

Μυθιστόρημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'. — ΠΤΩΣΙΣ.

Γ'.

Ἡρωϊσμὸς τῆς παθητικῆς ὑπακοῆς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη.

Ἠνοίχθη βιαίως· ὅλη ἠνοίχθη, ὡς νὰ τὴν ἔσπρωχνέ τις μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασιν.

Εἰσῆλθεν εἷς ἄνθρωπος. Γνωρίζομεν ἤδη τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Εἶναι ὁ ὀδοιπόρος τὸν ὁποῖον εἴδομεν πρὸ μικροῦ περιπλανώμενον, ζητοῦντα καταφύγιον.

Εἰσῆλθεν, ἔκαμεν ἓν βῆμα, καὶ ἐστάθη, ἀφίσας τὴν θύραν ἀνοικτὴν ὀπίσω του. Εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τὸν σάκκον του, τὴν ῥάβδον του ἀναχεῖρας, θραῦ τι καὶ βλοσυρὸν καὶ κεκοπιακὸς ἦθος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρώτιζεν αὐτὸν τὸ πῦρ τῆς ἑστίας. Ἦτον ἄπεχθὴς καὶ ἀπαίσιος.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ οὔτε φωνὴν νὰ βάλῃ ἐτόλμησεν. Ἐσκίρτησεν ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα κεχηνός. Ἡ κυρία Βαπτιστίνη ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡν εἶδε μὲ θάμβος ἐνῶ εἰσήρχετο, ἔπειτα ἔστρεψεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν κεφαλήν της πρὸς τὴν ἑστίαν, ἠνέωσε πρὸς τὸν ἀδελφόν της, καὶ πάλιν ἐπανέλαβε τὴν προτέραν ἄκραν γαλήνην της.

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 351 Α τῆς «Ἡμέρας»

Ὁ ἐπίσκοπος παρετήρει τὸν ἄνθρωπον μὲ ἥσυχον ὄμμα. Ἐνῷ ἤνοιγε τὰ χείλη του, ἴσως διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἤγαπα, ὁ ξένος ἐστήριξεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῆς ῥάβδου, περιέφερε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ γέροντος εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ, μὴ περιμείνας τὸν ἐπίσκοπον νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε μὲ ἔντονον φωνήν.

— Ἀκούσατε. Ὀνομάζομαι Γιάννης Ἀγιάννης. Ἐπέρασα δεκαεννέα χρόνους εἰς τὰ κάτεργα. Εἶναι τέσσαρες ἡμέραις ὁποῦ μὲ ἀπέλυσαν. Μ' ἐπροσδιόριζαν νὰ πάγω εἰς τὸ Πονταλέρι, νὰ κατασταθῶ. Τέσσαρες ἡμέραις σήμερα περιπατῶ. Ἀπὸ τὸ Τουλὼν ἐκίνησα. Μόνον σήμερα ἐπεριπάτησα δώδεκα ὥραις πεζός. Ἤλθα εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον ἀπόψε· ὑπῆγα εἰς ἕνα ξενοδοχεῖο· μ' ἔδιωξαν, ἐπειδὴ ἔδειξα εἰς τὸ δημαρχεῖο τὸ κιτρινό μου τὸ διαβατήριο. Ἀλλέως δὲν ἐγίνετο. Ὑπῆγα εἰς ἓν ἄλλο ξενοδοχεῖο. Μὲ εἶπαν νὰ φύγω καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Εἰς τὸν ἕνα, εἰς τὸν ἄλλον, τίποτε· κανεὶς δὲν μὲ ἠθέλησε. Ὑπῆγα εἰς τὴν φυλακὴ, ὁ θυρωρὸς δὲν μὲ ἤνοιξε. Ὑπῆγα νὰ χωθῶ μέσα εἰς τὸ κατάλυμα ἑνὸς σκύλου. Ὁ σκύλος μ' ἐδάγκασε καὶ μ' ἔδιωξε, ὡσὰν νὰ ἦταν καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος. Θαῤῥεῖς καὶ ἤξευρε ποῖος ἤμουν καὶ αὐτός. Ὑπῆγα εἰς τὰ χωράφια, νὰ κοιμηθῶ ὑποκάτω ἀπὸ τ' ἄστρα. Ἄστρα δὲν εἶχεν ὁ οὐρανός. Ἐστοχάσθηκα ὅτι θὰ βρέξῃ, καὶ ὅτι Θεὸς δὲν ἤταν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν βροχὴ, κ' ἐγύριασα ὀπίσω εἰς τὴν ποιτεία, νὰ εὕρω κἀμμία θύρα, ὁποῦ νὰ ἔχῃ τίποτε ὡσὰν καμάρα ἀπ' ἐπάνω της. Ἐδῶ ἔξω, εἰς τὴν πλατεῖα, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ εἰς μία πέτρα. Μία καλὴ γυναῖκα μ' ἔδειξε τὸ σπῆτί σας καὶ μὲ εἶπε· κτύπησε αὐτοῦ. Τί εἶναι τὸ σπητικὸ τοῦτο; ξενοδοχεῖο τὸ ἔχετε; Χρήματα κρατῶ ἐπάνω μου. Ἐκατὸν ἐννέα φράγκα καὶ δεκαπέντε σολδιά, ὁποῦ ἔχω κερδήσει εἰς τὸ κάτεργο μέσα, ἀπὸ κόπους μου δεκαεννέα χρόνων κόπους μου. Πληρώνω. Δὲν με μέλει· ἔχω χρήματα· Εἶμαι πολὺ κουρασμένος· δώσκεα ὥραις πεζός· πεινῶ πολύ. Νὰ μείνω ἐδῶ; θέλετε;

— Κυρὰ Δοξαστὴ, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, βάλε εἰς τὸ τραπέζι ἀκόμη ἕνα πινάκι.

Ὁ ἄνθρωπος ἔκαμε τρία βήματα καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν λύχνον, κείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Ὄχι, εἶπεν, ὡς μὴ καλῶς ἐννοήσας· δὲν εἶναι αὐτὸ ὁποῦ σ' ὁρίζω. Ἤμουν βαλμένος εἰς τὸ κάτεργο· μ' ἐκατάλαβες; τοῦ κατέργου ἄνθρωπος. Εἶμαι τέτοιος. — Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του μέγα φύλλον χάρτου κιτρίνου, τὸ ἐξεδίπλωσε. — Νὰ, αὐτὸ εἶναι τὸ διαβατήριό μου· κίτρινο καθὼς τὸ βλέπεις, κίτρινο· νὰ τὸ βλέπουν καὶ νὰ μὲ διώχνουν ὅπου καὶ ἂν πάγω. Θέλεις νὰ τὸ διαβάσῃς; Ξεύρω νὰ διαβάζω κ' ἐγώ. Ἔμαθα μέσα εἰς τὸ κάτεργο. Ἔχει, δι' ἐκείνους ὁποῦ θέλουν, ἕνα σχολεῖο. Νὰ, κύτταξε τί ἔχουν γραμμένο μέσα εἰς τὸ διαβατήριο· « Γιάννης Ἀγιάννης, ἀπολυόμενος τοῦ κατέργου, γεννηθεὶς εἰς . . . » ἀδιάφορο . . . « διαμείνας ἐν τῷ κατέργῳ ἔτη δεκαεννέα. Πέντε ἔτη ἕνεκα κλοπῆς διὰ ῥήξεως. Δεκατέσσαρα ἔτη δι' ἀπόπειραν ἀποδράσεως. "Ἄνθρωπος κινδυνωδέστατος. » Αὐτό. "Ὅλοι μ' ἐῤῥίψαν ἔξω. Μὲ δέχεσαι ἐδῶ ἢ αὐθεντιά σου; Εἶναι ἐδῶ ξενοδοχεῖο; μὲ δίδεις νὰ φάγω καὶ νὰ κοιμηθῶ; Τίποτε σταῦλον ἐδῶ πουθενά;

— Κυρὰ Δοξαστὴ, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, νὰ βάλῃς εἰς τὴν κλίνην τῆς παστάδος καθαρὰ σινδόνια.

Παρεστήσαμεν ἤδη ὁποίας φύσεως ἦτον ἡ ὑπακοὴ τῶν δύο γυναικῶν. Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐξῆλθεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς, ἃς ἔλαβε.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀπετάθη πρὸς τὸν ἄνθρωπον. — Κάθησε, κύριε, νὰ ζεσταθῇς. Τὸ φαγητὸν εἶναι ἕτοιμον. Δειπνοῦμεν ἀμέσως, καὶ ἐνῷ θὰ δειπνᾷς στρώνεται καὶ ἡ κλίνη σου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐνόησε πλέον ἐντελῶς. Εἰς τὴν μέχρι τοῦδε σκυθρωπὴν, δεινὴν μορφὴν του, ἐπεφάνη θάμβος, ἀμφιβολία, χαρὰ· ἠθὸς τι παράδοξον. Ὑποπαυλίζων καὶ ὡς φρενοβλαβῆς, — "Αληθινά; ἐλεγετιῶντι μὲ θέλεις νὰ μείνω; οὔτε μὲ διώχνεις; ἕνα ἄνθρωπον τοῦ κατέργου! μὲ εἶπες καὶ κύριε! ἀντὶ νὰ λές, κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, μωρὲ βρωμόσκυλο! καθὼς ἀπ' ὅλους ἤκουσα. Ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ μὲ διώξῃς, καὶ δι' αὐτὸ σὲ εἶπα εὐθὺς ποῖος εἶμαι. Μωρ' ὁ Θεὸς νὰ συγχωρέσῃ τὴν ψυχὴ τῶν γονέων τῆς καλῆς ἐκείνης γυναικὸς, ὁποῦ μ' ἔδειξε τὴν θύρα σου! Δεῖπνο! κλίνη μὲ στρώματα· Εἶμαι πολὺ κουρασμένος· ἔχει ὅλος ὁ κόσμος! κλίνη! κρεββάτι! Ἔχω δεκαεννέα χρόνους νὰ κοιμηθῶ εἰς κρεββάτι! Καὶ δὲν λές νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ; Τί καλοὶ ἄνθρωποι εἶσθε σεῖς! Ὅμως ἔχω χρήματα. Ἐγὼ θὰ πληρώσω. Νὰ ἔχω τὴν συγχώρησι, κύριε ξενοδόχε, πῶς ὀνομάζεσαι ἡ αὐθεντιά σου; Εἰπέ με ὅ,τι θέλεις νὰ σὲ τὸ πληρώσω ἀμέσως. Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος ἡ αὐθεντιά σου. Εἶσαι ξενοδόχος, ψεύματα;

— Εἶμαι ἱερεύς, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ κατοικία μου.

— Ἱερεύς! ἐπανέλαβεν ὁ ἄνθρωπος. Ὦ! τί καλὸς ἱερεύς! ἀμ' εἶσαι ἅγιος ἄνθρωπος. Καὶ δὲν μοῦ ζητεῖς χρήματα τὸ λοιπόν; Θὰ

Πρὸς τί λοιπὸν νὰ παραταθῇ ἐπὶ πλέον ἡ ἐν Ῥώμῃ διαμονὴ τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως τῆς Νεαπόλεως; Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τέλος τὴν καταστροφὴν τῆς ἑστίας ἐκείνης τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἥτις πρὸ τοσούτων μηνῶν ἀνήφθη ἐν τῇ αἰωνίᾳ πόλει ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Γαλλία πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι παρατείνουσα τὴν κατοχὴν τῆς Ῥώμης, ὄχι μόνον τιτρώσκει θανασίμως τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος εἰς τὰ ἱερώτερα τῶν δικαιωμάτων καὶ τὰ ζωϊκώτερα τῶν συμφερόντων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀκολουθεῖ πολιτικὴν εὐχαριστοῦσαν μόνον μίαν μερίδα, ἐχθρὰν τῆς αὐτοκρατορικῆς δυναστείας καὶ πάσης προόδου ἀληθοῦς, πολιτικὴν ἥτις καθ' ἑκάστην φαίνεται καταβαλλομένη εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν πολιτισμόν. Πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνωμάλου ταύτης καταστάσεως εἶναι ἀνοσιούργημα, συμπραίνει ἐν τέλει ἡ κυβερνητικὴ ἀφημερίς, νὰ ἀρθῇ ἐκ μέσου πᾶσα ξένη ἐπέμβασις, καὶ νὰ ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι ὁ Πάπας καὶ ἡ Ἰταλία, οἵτινες, ὅταν ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς ἑαυτούς, θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην τῆς συνδιαλλαγῆς, καὶ θὰ εὕρωσι τὰ πρόσφορα μέσα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης.

Ἐνῷ ἐν Παρισίοις ὡριμάζουσιν οὕτως ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰ πράγματα, ἡ ἀπελπισία τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱερέων τὰ πάντα μηχανᾶται, ὅπως φοβίσῃ τὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα. Καθ' ἑκάστην ἐν τοῖς μυχιαιτάτοις δώμασι τοῦ Βατικανοῦ ἐξυφαίνεται καὶ νέον τι σχέδιον, ὅπερ ἐγκαταλείπεται τὴν ἐπαύριον, ὅπως διατελῇ οὕτως ἐν ἀκαταπαύστῳ ἐργασίᾳ ὁ ἀκάματος νοῦς τῶν καρδιναλίων. Τὸ κωμικώτερον ἀναντιῤῥήτως τῶν σχεδίων τούτων εἶναι εἰδός τι προγράμματος, καθ' ὃ ἐκανονίσθη ἡ ἐν Ῥώμῃ ἀναχώρησις τοῦ Ἁγίου Πατρός. Ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῆς Ῥώμης ἡγούμενος πάντων τῶν καρδιναλίων καὶ ἐπισκόπων ὅσους συνήγαγεν ἐν τῇ αἰωνίᾳ πόλει ὁ ἐξαγιασμὸς τῶν μαρτύρων τῆς Ἰαπωνίας, καὶ μέλπων μέχρι τῆς Σιβιταβεκκίας μετὰ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας του τοὺς ψαλμοὺς δι' ὧν ἡ Ἐκκλησία γεραίρει τὴν ἔξοδον τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ὁδοιπορία αὕτη ἔμελλε νὰ γίνῃ πεζῇ, ἐνῷ ἡ Α. Α. ἠδύνατο πρὸς πλείονα ἐπίδειξιν νὰ ἀναβῇ ἐπὶ πώλου ὄνου, ἀκολουθοῦσα καὶ κατὰ τοῦτο τὰς παραδόσεις τῆς ἱερᾶς ἱστορίας. Ἀφοῦ ἡ συγκινητικὴ αὕτη λιτανεία ἔφθανεν εἰς Σιβιταβεκκίαν, ὁ Πάπας θὰ ἀπέπλεεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν, συνοδευόμενος ὑπὸ δώδεκα καρδιναλίων, ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὅσον ἀπίθανοι καὶ ἂν φαίνωνται ἐκ πρώτης ὄψεως τοιαῦται φῆμαι, ἀς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι, κατὰ τὸν γάλλον σατυρικόν, τὸ ἀληθὲς δὲν εἶναι πάντοτε ὁμοιάζον, καὶ ὅτι [illegible] ἀφίνουν [illegible] ἀκμὴν [illegible] ῥεύονται ἄγροι ἐν πλήρει δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι καὶ πιστεύεται ὅτι ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἐδόθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν Πάπαν ὁμοῦ μὲ τὰς κλεῖδας τοῦ Παραδείσου. Ἄλλως τε οἱ θιασῶται τῆς θεοκρατίας κομπάζουσιν ἐπὶ τῇ θεατρικῇ ταύτῃ πομπείᾳ, λέγοντες ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη ἠνάγκασε τὸν Ναπολέοντα γ' νὰ παρατείνῃ ἐπ' ἀόριστον εἰσέτι τὴν κατοχὴν, φοβηθέντα μὴ σκανδαλισθῶσιν εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν αἱ καθολικαὶ συνειδήσεις.

Ἀλλ' οἱ συλλαβόντες τὸ σχέδιον τοῦτο αὐλικοὶ τῆς Ἁγίας Ἕδρας ἐμελέτησαν, φαίνεται, πλειότερον τὰς σκηνικὰς παραστάσεις ἢ τὸν βίον τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Αἱ καθολικαὶ συνειδήσεις ὀλίγον φροντίζουσι σήμερον ἐὰν ὁ Ἅγιος Πατὴρ κατοικεῖ ἐν Ῥώμῃ μᾶλλον ἢ ἐν Μαδρίτῃ, ἐὰν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πρωτευούσης του ψάλλων ἢ σιωπῶν, πεζὸς ἢ ἔφιππος. Αἱ καθολικαὶ συνειδήσεις διέκριναν πλέον καθαρῶς τὰ ὅρια ὅπου παύει ἡ θρησκεία καὶ ἀρχεται ὁ φανατισμός. Ἡ διάδοσις τῶν φώτων ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων, καὶ χάριτι θείᾳ δὲν θὰ ἐκινεῖτο σήμερον σταυροφορία, ἵνα μὴ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποντίφηκος τὸ στέμμα τοῦ ἡγεμόνος. Ὅσοι ἠδύνατο εἰσέτι νὰ συνταραχθῶσιν ἐκ τῶν τοιούτων θεαμάτων, ἀντὶ χριστιανῶν θὰ ἦσαν ἄξιοι νὰ γεννηθῶσιν ἀνδράποδα τῶν Βραχμάνων καὶ νὰ γονυπετῶσιν ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τοῦ Βισνοῦ. « Εἴμεθα πεπεισμένοι, γράφει ἡ Βελγ. Ἀνεξαρτησία, ὅτι οἱ λαοὶ ἔμελλον νὰ κλίνωσι τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς παπικῆς συνοδίας μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἀπονέμουσιν εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ἀλλὰ παρελθούσης τῆς συνοδίας, θὰ ἀνηγείροντο κράζοντες· Ζήτω ἡ Ἰταλία! »

Ἅμα γενομένης γνωστῆς τῆς εἰς Ῥώμην ἐπανόδου τοῦ μαρκεσίου Λαβαλέττη, λέγεται ὅτι ὁ Καρδιναλίος Ἀντωνέλλης ἔπεμψε διακοίνωσιν εἰς τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν, ἐν ᾗ διεξερχόμενος τὰ ἀπὸ τοῦ 1848 διατρέξαντα, ἀπαριθμεῖ τὰ παράπονα τῆς ῥωμαϊκῆς αὐλῆς κατὰ τῆς ἀμφιβόλου καὶ ἔστιν ὅτε καὶ πανούργου πολιτικῆς τῆς Γαλλίας, καὶ ζητεῖ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐξωσθέντων πριγκήπων καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῆς συνθήκης τῆς Βιλαρφράγκας. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπειλεῖ ὅτι ὁ Ἅγιος Πατὴρ θὰ ἀναθέσῃ τὴν κρίσιν εἰς ὁλόκληρον τὸν καθολικὸν κόσμον καὶ θὰ κινήσῃ νέαν σταυροφορίαν. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀπειλὴ αὕτη συνδέεται μὲ τὴν περιβόητον ἔξοδον ἐκ τῆς Ῥώμης.

Ἡ Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία σπεύδει νὰ καθησυχάσῃ τὸν οἰκονομικὸν καὶ ἐμπορικὸν κόσμον, ἀναγγέλλουσα ὅτι πληροφορίαι ἀρυσθεῖσαι ἐξ ἀρίστης πηγῆς διαψεύδουσι τὰ διαθρυλληθέντα περὶ τῆς μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Πύλης ἐπικειμένης ῥήξεως καὶ τὴν ἀποστολὴν ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς ῥώσσους πράκτορας, παραγγελλούσης αὐτοὺς νὰ καταστήσωσι προσεκτικοὺς τοὺς ῥώσσους ὑπηκόους εἰς τὰς μετὰ τῆς Τουρκίας ἐμπορικὰς σχέσεις των. Μένει ὅμως ἀναμφισβήτητον ὅτι τὰ ἀνατολικὰ πράγματα εἶναι ἀντικείμενον σπουδαίων διαπραγματεύσεων μεταξὺ Παρισίων καὶ Πετροπόλεως, καὶ ὅτι αἱ μεταξὺ τῶν δύο τούτων αὐλῶν σχέσεις οὐδὲν καλὸν προαναγγέλλουσι διὰ τὰς δυνάμεις τὰς θεωρούσας ὡς ἄῤῥον πίστεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας. Ἡ ἐν Παρισίοις παρατεταμένη διαμονὴ ἑνὸς τῶν ἐπισημοτέρων ῥώσσων διπλωματῶν, τοῦ Κ. Ῥοῦδβεργ, καθιστᾷ λίαν πιθανὰ τὰ ἀδόμενα περὶ τῆς ἐντελοῦς συνεννοήσεως τῶν δύο Αὐτοκρατόρων. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Κωνσταντίνου ὡς ἀντιβασιλέως τῆς Πολωνίας ἐγένετο κατὰ προτροπὴν τοῦ Νικολάου, ὅστις καὶ ἐνεθάῤῥυνε δι' ἐπιστολῆς τὸν ῥώσσον πρίγκηπα, διστάζοντα νὰ ἀναλάβῃ τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον. Ὁ μεγαλεπίβολος Αὐτοκράτωρ παρέστησεν εἰς τὴν ῥωσσικὴν αὐλὴν, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ παράδοχή γενναιοτέρας ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἂν δὲν ἐκλίπῃ προηγουμένως πᾶσα ἐσωτερικὴ δυσαρέσκεια, καὶ ὅτι πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν Πολωνῶν ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ πρόγραμμα τοῦ Βιελοπόλσκη, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς βάσιν τὴν ἐντελῆ ἐσωτερικὴν ἐλευθερίαν τῆς Πολωνίας. Πόσον δὲ ὀρθὰ ἦσαν αἱ συμβουλαὶ αὗται ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως ἣν διήγειρε καθ' ἅπασαν τὴν Πολωνίαν ἡ γενναία ἀπόφασις τοῦ Ἀλεξάνδρου β'.

Μετὰ τὸ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καταχωρισθὲν τηλεγράφημα, ὅπερ ἀνήγγελλε τὴν ὑποχώρησιν τῶν Τούρκων εἰς Σπούζην, ἐλάβομεν νέον δελτίον τοῦ Ὁμὲρ πασσᾶ, ὅπερ, κατὰ φυσικὸν λόγον, οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῆς ἥττης τοῦ ὑποστρατήγου τε, ἀλλ' ἀναγγέλλει τοὐναντίον νέον θρίαμβον τῶν τουρκικῶν ὅπλων. Τὸ δελτίον τοῦτο, χρονολογούμενον ἐκ Σκόδρας ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20/1, ἔχει ὡς ἑξῆς·

" Οἱ κάτοικοι τῆς Βασσγεβίτσης ἐζήτησαν νὰ ὑποταχθῶσι, καὶ ὁ Χουσσεὶν πασσᾶς ἔπεμψε πρὸς αὐτοὺς ἐξ χριστιανοὺς, ὅπως κανονίσωσι τοὺς ὅρους τῆς ὑποταγῆς. Τὴν ἐπαύριον (17/29) 3000 Μαυροβουνιῶται προσέβαλον τὸ χωρίον Βερανὲ κατεχόμενον ὑπὸ 2000 ἀτάκτων. Ὁ Χουσσεὶν πασσᾶς ἔπεμψεν ἐγκαίρως βοήθειαν, καὶ οἱ Μαυροβουνιῶται ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσιν ἡττημένοι μεγίστῃ ἀταξίᾳ εἰς τὰ ὄρη. Ἡμεῖς ἀπωλέσαμεν 27 νεκροὺς καὶ 40 τραυματίας· οἱ ἐχθροὶ ἀφῆκαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης 57 νεκροὺς καὶ ἰμίαν σημαίαν. Οἱ ἐξ χριστιανοὶ ἐπιστρέψαντες εἶπον ὅτι ἡ ἀπώλεια αὐτῶν ἀναβαίνει εἰς 200 ἄνδρας. ,,

Ὅταν πρόκηται περὶ γεγονότων τῶν ὁποίων ἡ ἐξέλεγξις εἶναι ἀδύνατος ἔνεκα τῆς ἐκ προθέσεως διαστροφῆς τῆς ἀληθείας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἡ ἀτομικὴ ἑκάστου πεποίθησις εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος κριτής. Ἄπορον μόνον μᾶς φαίνεται πῶς ὁ Ὁμὲρ πασσᾶς παρασωπᾷ ὅλως τὰς προόδους τοῦ εἰς Μαυροβούνιον εἰσελάσαντος στρατοῦ, καὶ ἐπιμένει εἰς δευτερεύὸν τι ἀνδραγάθημα, ἐξ οὗ δὲν ἐξαρτᾶται βεβαίως ἡ τύχη τῆς ἐκστρατείας.

Ὁ Δερβὶς πασσᾶς στρατοπεδεύει πάντοτε εἰς Βιλέκην, ἀλλὰ προσλαβὼν νέας ἐπικουρίας, σχεδιάζει νὰ σπεύσῃ πρὸς σωτηρίαν τοῦ Νιξὶκ δι' ἄλλης ὑπερκειμένης ὁδοῦ, πεισθεὶς τέλος ὅτι αἱ στενωποὶ τῆς Δούγας εἶναι ἀπόρθητοι.

Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς εἰδήσεις, παριστῶσαι ἀεῖποτε δεινὴν τὴν θέσιν τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν, ἀναγγέλλουσι πρὸς τούτοις ὅτι εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἐκηρύχθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος. Καὶ τὸ μέτρον μὲν τοῦτο, προκληθὲν ὑπὸ τῆς στασιαστικῆς ὄψεως τῆς πόλεως, ἥτις, ὡς γνωστὸν, μόλις πρὸ μηνὸς κατελήφθη ὑπὸ τῶν ὁμοσπονδιακῶν στρατευμάτων, καθίσταται συγγνωστόν· ἀπίστευτοι ὅμως φαίνονται βιαιοπραγίαι τινὲς τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ Βοῦτλερ. Ὁ στρατηγὸς οὗτος κατέλαβε διὰ τῆς βίας τὰ προξενεῖα τῆς Γαλλίας, τῆς Ἱσπανίας καὶ τῶν Κάτω Χωρῶν, ὡς καὶ πολλὰ τραπεζιτικὰ καταστήματα. Κατέσχε πρὸς τούτοις 800,000 τάλληρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐναποτεθειμένα ἐν τῷ ὁλλανδικῷ προξενείῳ, ὅπως ἀποσταλῶσιν εἰς Εὐρώπην πρὸς πληρωμὴν τόκων δανείου τινὸς τῶν ἀποσπαστικῶν. Τὸ δὲ χεῖρον, ἐξέδωκε προκήρυξιν, ἐν ᾗ ἐρεθίζει τὸν ὄχλον κατὰ τῶν πλουσίων, θωπεύων τὰ ἀγενέστερα αὐτοῦ πάθη καὶ ὑποσχόμενος ἀφθόνους διανομὰς κρεάτων καὶ ζαχάρεως. Τὰ γεγονότα ταῦτα, ἐὰν ὁ τηλέγραφος δὲν ὑπέπεσεν εἰς μίαν τῶν συνήθων ὑπερβολῶν του, δύναται νὰ προκαλέσωσι σπουδαίας περιπλοκὰς μὲ τὰς Εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις.

Ὁ πρόεδρος τῶν ἀποσπαστικῶν Δάβις διεκήρυξεν ἐπισήμως ὅτι θὰ παλαίσῃ μέχρις ἐσχάτων κατὰ τῆς βορείας Ὁμοσπονδίας, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ Ῥιχμόνδη κυριευθῇ ὑπὸ τῶν ἐνωτικῶν. Κατ' αὐτὸν, ὁ πόλεμος δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ εἴκοσιν ἀκόμη ἔτη.

Ὁ γαλλικὸς Μηνύτωρ ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ στρατηγὸς Λορανσὲ κατετρόπωσε, τὴν (16)28 παρελθόντος, τὰ ὑπὸ τὸν Μεξικανὸν στρατηγὸν Σαραγόσαν στρατεύματα, κυριεύσας δύο ὀβούζια καὶ αἰχμαλωτίσας 20 ἄνδρας. Ἐκ τῶν τροπαίων τῆς νίκης δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αὕτη δὲν ὑπῆρξε λίαν ἔνδοξος, ὡς διϊσχυρίζεται ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰσήρχοντο εἰς τὴν Πουέ-

---

εἶσαι ὁ ἐφημέριος, τί; ὁ ἐφημέριος ἐκείνης ἐκεῖ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας; Ἀγκαλὰ, ἔχεις δίκαιο· ἰδὲ τί ζῶον εἶμαι ὁ ταλαίπωρος! νὰ μὴ στοχασθῶ ἀκόμη τὸν σκοῦρό σου τὸν καλογερικό!

Ταῦτα δὲ λέγων εἶχεν ἀποθέσει τὸν σάκκον του καὶ τὴν ῥάβδον εἰς μίαν γωνίαν, εἶχε κρύψει πάλιν τὸ διαβατήριόν του εἰς τὸν κόλπον του, καὶ εἶχε καθήσει. Ἡ κυρία Βαπτιστίνη τὸν παρετήρει ἐπιεικῶς.

— Εἶσαι ἐκεῖνο ὁποῦ λέγουν φιλάνθρωπος, γέροντα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ξένος· δὲν καταφρονεῖς κανένα. Αὐτὸ εἶναι . . . μέγα καλὸ πρᾶγμα εἶναι ἕνας καλὸς ἱερέας! Τὸ λοιπὸν, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὴν πληρωμή μου;

— Ὄχι, εἶπεν, ὁ ἐπίσκοπος, φύλαξε τὰ χρήματά σου. Πόσα εἶπες ὅτι ἔχεις; Ἑκατὸν ἐννέα φράγκα, εἶπες;

— Καὶ δεκαπέντε σολδιά.

— Ἑκατὸν ἐννέα φράγκα καὶ δεκαπέντε σολδιά. Καὶ εἰς πόσον καιρὸν ἡμπόρεσες νὰ τὰ κερδήσῃς;

— Εἰς δεκαεννέα χρόνους.

— Εἰς δεκαεννέα χρόνους!

Ἐστέναξε βαθέως ὁ ἐπίσκοπος.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθησεν. — Ἔχω ἀκόμη ὅλα μου τὰ χρήματα. Τώρα τέσσαρεις ἡμέραις δὲν ἐξώδευσα παρὰ εἰκοσιπέντε σολδιά, ὁποῦ πᾶρα ὅταν περνοῦσα ἀπὸ τὸ Γράσσο. Ἔδοσα ἕνα χέρι νὰ ξεφορτωθοῦν κάποια ἀμάξια. Ἀληθινὰ, γέροντα, ὁποῦ εἶσαι ἱερέας, μέσα εἰς τὸ κάτεργο εἴχαμεν ἕνα πνευματικό. Μίαν ἡμέρα εἶδα καὶ ἕναν ἐπίσκοπο. Ἕνα δεσπότη, καθὼς τὸν ἔλεγαν. Τάχατες ἐφημέριον ἐπάνω εἰς τοὺς ἐφημεραίους. Ξεύρεις νὰ μοῦ συμπαθᾷς· δὲν τὰ καλογνωρίζω αὐτὰ ὅλα. Ποῦ ἡμεῖς νὰ τὰ ξεύρωμεν! Ἤλθε καὶ ἐλειτούργησεν εἰς τὴν μέση τοῦ κατέργου· εἶχαν στήσει ἕνα τραπέζι ὑψηλὰ, ἐπίτηδες. Ἐφοροῦσεν εἰς τὴν κεφαλὴ του ἕνα πρᾶγμα μυτερὸ, ὁλόχρυσο. Τὸ κτυποῦσεν ὁ ἥλιος, καὶ τὸ ἔβλεπες καὶ ἀκτινοβολοῦσε. Μᾶς εἶχαν ὅλους στημένους κατὰ γραμμὴν, ἀπὸ τὰ τρία μέρη, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶχαν κατ' ἐπάνω μας γυρισμένα τὰ κανόνια, καὶ τὸ φυτῖλι ἀναμμένο, ἕτοιμο. Καλὰ, καλὰ, νὰ σὲ εἰπῶ, δὲν ἐβλέπαμεν. Ἔκαμε διδαχὴ, ὅμως ἦταν πολὺ μακρὰν, καὶ δὲν ἠκούαμεν. Τότε εἶδα τί ἔχει νὰ εἰπῇ ἐπίσκοπος.

Ἐνῷ ὁ ξένος ἐλάλει, ὁ ἐπίσκοπος ἐπορεύθη νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἥτις εἶχε μείνει ὅλη ἀνοικτή. Συγχρόνως ἐπανῆλθεν ἡ κυρὰ Δοξαστὴ, φέρουσα τὰ ἐπιτήδεια τῆς τραπέζης διὰ τὸν τρίτον συνδαιτυμόνα.

— Ὅσον ἐμπορεῖς, κυρὰ Δοξαστὴ, βάλε αὐτὸ τὸ πινάκι πλησιέστερα εἰς τὴν φωτιὰ, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος. Στραφεῖς δ' ἔπειτα πρὸς τὸν ξένον, — Εἰς τὰς Ἄλπεις, ἐπρόσθεσεν, ὁ ἀέρας τῆς νυκτὸς εἶναι ῥιμιὸς. Θὰ κρυώνετε βέβαια, κύριε.

Ὁσάκις ἔλεγεν αὐτὸ τὸ κύριε, μὲ τὸν ὡς πατρικὸν σαβαρόν του ἐκείνον καὶ κόσμιον τρόπον, ἡ ὄψις τοῦ ἀνθρώπου ἐλαμπρύνετο. Κύριε πρὸς ἕνα ἄνθρωπον τοῦ κατέργου, εἶναι ποτήριον ὕδατος εἰς ναυαγόν. Ἡ ἐξουδένωσις διψᾷ τιμήν.

— Αὐτὸς ὁ λύχνος, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος, δὲν φέγγει ἀπόψε καλὰ, κυρὰ Δοξαστή.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐμβῆκεν εἰς τὸ νόημα, καὶ ἀπῆλθε νὰ φέρῃ ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἐπισκόπου τὰ δύο ἀργυρᾶ κηροπήγια, τὰ ὁποῖα καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναμμένα ἀμφότερα.

— Γέροντα, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, εἶσαι καλὸς, δὲν μὲ καταφρονεῖς τὸν καταφρονημένο. Μὲ δέχεσαι εἰς τὸ σπῆτί σου, ἀνάπτεις δι' ἐμένα ταῖς λαμπάδαις σου. Ὅμως ἐγὼ δὲν σοῦ ἔκρυψα πόθεν ἔρχομαι, οὐδὲ πῶς εἶμαι ἕνας χαμένος, ἕνας κακομοίρης ἄνθρωπος.

Ὁ ἐπίσκοπος, καθὼς ἐκάθητο πλησίον του, ἤψατο τῆς χειρὸς του ἐλαφρῶς — Ἡμποροῦσες καὶ νὰ μὴ μὲ εἰπῇς ποῖος εἶσαι. Αὐτὸ ἐδῶ δὲν εἶναι σπῆτί μου, εἶναι σπῆτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ θύρα δὲν ἐρωτᾷ ἐκεῖνον ὅστις ἐμβαίνει ἂν ἔχῃ κάνὲν ὄνομα, ἀλλ' ἂν ἔχῃ κάνένα πόνον. Σὺ τώρα πάσχεις πεινᾷς καὶ διψᾷς· λοιπὸν, ἀδελφέ, καλῶς ἦλθες. Καὶ μὴ μ' εὐχαριστεῖς, μὴ μὲ λέγεις ὅτι σὲ δέχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου· κάνεις ἐδῶ μέσα δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅστις ἔχει χρείαν ἑνὸς ἀσύλου, μιᾶς σκέπης. Σὲ τὸ λέγω, εἰς σὲ τὸν παρασταικὸν, νὰ τὸ ξεύρῃς· ἐδῶ μέσα εἶσαι εἰς τὸ σπῆτί σου πλέον παρ' ὅσον εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὅλα ἐσὰ βλέπεις ἐδῶ εἶναι ἰδικά σου πράγματα. Τί ἡ χρεία νὰ μάθω τ' ὄνομά σου; Καὶ χωρὶς νὰ μὲ τὸ εἰπῇς, ἔχεις ἕνα ὄνομα τὸ ὁποῖον ἠξεύρα.

Ὁ ἄνθρωπος ἤνοιξεν ἐκθαμβὰ τὰ ὄμματάτου. — Ἀληθινά; ἠξευρες πῶς ὀνομάζομαι;

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος· ὀνομάζεσαι ἀδελφός μου.

— Ἄκουσε, γέροντα! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος· ἐγὼ ὅταν ἐμβῆκα ἐπεινοῦσα πολὺ· ὅμως τόσον εἶσαι καλὸς, ὁποῦ τώρα δὲν ξεύρω πλέον τί ἔχω· θαῤῥεῖς καὶ ἡ πεῖνα πάγει· μοῦ πέρασε.

Ὁ ἐπίσκοπος ἠτένισε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε. — Ἐταλαιπωρήθης πολύ;

— Ἐταλαιπωρήθηκα λέγει! ὦ, ἐκεῖνη ἡ καζάκα ἡ κόκκινη, ἐκείνη ἡ σφαῖρα τοῦ κανονιοῦ, νὰ σοῦ τὴν ἔχουν δεμένη εἰς τὸ ἕνα πόδι, ἕνα σανιδὶ διὰ νὰ κοιμᾶσαι ἐπάνω, ἡ ξέστη, τὸ κρύο, ἡ ἐργασία ἡ βαρειὰ, καὶ ῥαβδὶ, καὶ δπιλῆ ἀλλοῦδα διὰ τὸ τίποτε, καὶ φυλακὴ δι' ἕνα μόνον λόγο, καὶ ἄῤῥωστος ἂν εἶσαι εἰς τὸ κρεββάτι, ἡ ἀλλοῦδα. Οἱ σκῦλοι, λέγει; οἱ σκῦλοι εἶναι πλέον εὐτυχημένοι! Δεκαεννέα χρόνοι εἶναι αὐτοί! ἔχω σαραντᾶξ. Τώρα καὶ τὸ κίτρινο διαβατήριο· Κατάλαβε.

— Ναὶ, ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος, ἀπὸ θλιβερὸν τόπον τῳόντι ἐξέρχεσαι. Ἄκουσε νὰ σὲ εἰπῶ. Περισσότεραν χαρὰν θὰ αἰσθανθοῦν οἱ οὐρανοὶ διὰ τὸ δακρυσμένον πρόσωπον ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ εἰς μετάνοιαν, παρὰ διὰ τὸν καθαρὸν ὡς τὸ κρίνον χιτῶνα ἑκατὸν δικαίων. Ἐκατάλαβες; Ἂν ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον τὸν ὀδυνηρὸν ἐξέρχεσαι τώρα εἰς τὸν κόσμον μὲ μῖσος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μὲ ὀργὴν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, εἶσαι ἄξιος οἰκτιρμοῦ· ἂν ὅμως ἐξέρχεσαι μὲ στοχασμοὺς ἀγαθοὺς, πρόσυς καὶ εἰρηνικοὺς, εἶσαι πλέον ἄξιος μισθοῦ παρ' ὅλους ἡμᾶς.

Ἐν τούτοις, ἡ κυρὰ Δοξαστὴ εἶχε φέρει τὸ δεῖπνον· ἕνα ζωμὸν ἐξ ὕδατος, ἐλαίου, ἄρτου καὶ ἅλατος, ὀλίγον χοίρειον λίπος, ἓν τεμάχιον προβείου κρέατος, σῦκα, ἓν τυρίον νωπὸν, καὶ ἓν μέγα ψωμίον ἐκ σικάλεως. Ἐπρόσθεσε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς, παρὰ τὸ σύνηθες τοῦ ἐπισκόπου, καὶ μίαν φιάλην παλαιοῦ οἴνου τῆς Μάββας.

Ἡ μορφὴ τοῦ ἐπισκόπου ἔλαβεν αἰφνιδίως τὴν εἰς τὰς φιλοξένους φύσεις οἰκείαν ἐκείνην χαιβρότητα. — Εἰς τὴν τράπεζαν! ἀνέκραξε ζωηρῶς, ὡς ἐσυνείθιζεν ὁσάκις εἶχε ξένον τινὰ εἰς τὸ δεῖπνόν του. Ἔβαλε τὸν ἄνθρωπον νὰ καθήσῃ εἰς τὰ δεξιά του. Ἡ κυρία Βαπτιστίνη, ἤσυχος ὁλοσδιόλου καὶ εἰς τὴν φυσικήν της κατάστασιν, ἔλαβε θέσιν εἰς τ' ἀριστερὰ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ ἐπίσκοπος ηὐλόγησε τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν, ἔπειτα ἐκένωσε μόνος του ἐκ τοῦ ζωμοῦ εἰς τὰ πινάκια, καὶ ἐπρόσφερεν εἰς ἕνα ἕκαστον. Ὁ ἄνθρωπος ἐδόθη λαιμάργως εἰς τὸ φαγητόν.

(ἀκολουθεῖ.)